

Акош Немец

Юлия и нейният лейтенант

или

Докато смъртта ни раздели

трагедия в две части

превод от унгарски
Габриела Хаджикостова

Ференц Ковач, бивш офицер

Юлия, танцьорка, негова жена

Рита, танцьорка

Бандика

Полковникът

Момчето, келнер в „Червеният петел”

Кеглевич, офицер от запаса, приятел на Ковач

момчета и граждани на улицата

Фориш, безработен дърводелец

Ранно, ветровито утро

Двама

- Ковач** */скучае/* Защо станах офицер ли? Задаваш тъпи въпроси. Отговорът не може да бъде съвсем прост, ама може и да бъде съвсем прост. Не бяхме Хич не бяхме богати, три момчета бяхме вкъщи... Мисля си, че понякога побърквахме майка ми. */приема една цигара/* Волиц, знаеш ли какво е това? Военен лицей, плащат образованието на човека. Вкъщи ни лъщяха задниците. Майка ми рано побеля.
- Фориш** А баща ти?
- Ковач** Не е ли се тая?
- Фориш** С една дума – фъсна.
- Ковач** Чуваш ли? Колко странно?...! Въздухът замръзна и звънти като лед.
- Фориш** Тук не обичат бившите офицери.
- Ковач** Забелязах.
- Фориш** Защо напусна армията, а?
- Ковач** На теб какъв ти е занаята?
- Фориш** Дърводелец.
- Ковач** Добър занаят.
- Фориш** А ако не е?
- Ковач** Трансилванец ли си?
- Фориш** Мразя трансилванците.
- Ковач** */сmee се/* Значи си трансилванец.
- Фориш** Будапещенец съм.
- Ковач** Тогава знам защо не понасяш униформата. Наскоро си се отървал.
- Фориш** От жена ми. Ама да оставим това. Добре сте си я карали вие. Един военен има цял куп жени.
- Ковач** */не го слуша, прави кръгчета с дима/* Има един момент, ногато и без това не му остава друго на човек.
- Фориш** Кво, забърсвахте си жените, а? Какъв ти беше чинът на тебе?
- Ковач** Да не мислиш, че беше лесно да свикна? Обичах нещата винаги да са наред. Яд ме е, като нещо не е в ред. Мисля си, че е в кръвта ми. Тук вися ли, вися на площада, мръзна в това палто. И никаква работа, два пъти ме взеха, но само за ден, нямам занаят.
- Фориш** Подофицер, а? Това трябва да си бил.
- Ковач** И колко скитници висят тук всяка сутрин!
- Фориш** Днеска баш не сме много.

Ковач И как се натискат. Сган. Натискайте се бе.

Фориш На жените им е добре.

Ковач Ама няма да мета улиците.

Фориш Раждат едно дете и са се уредили за три години. И след това още едно. Страхотна любов, голяма любов, те това е то любовта. Видя ли?

Ковач Всеки ден да се прибираш вкъщи, отврат. Пак няма да правя нищо цял ден.

Фориш И жилище им дават даже.

Ковач Кръстосвам из стаята и мисля.

Фориш Аз, брате даже вече не чета обявите за работа. Само слизам тук всеки ден, и без това все ме цани някой...

Ковач Задава се яка зима, яка, студена зима. Въздухът звъни като по Коледа.

Фориш Верно, добър ми е занаятът.

Ковач Лека полека да тръгваме, а, брат? Тук нищо няма да се получи.

Фориш Женен си, а?

Ковач Е, аз тръгвам. Днес пак не ме цани никой.

Фориш Значи си женен. Не ставай глупак. Умен човек преживява от това.

Ковач Аз обичам жена си.

Фориш Разбира се, люби я и и вземи каквото има.

Ковач Много плещиш.

Трима на същото място

Посредник Хора, има ли между вас зидар или шлосер?

Фориш Аз съм дърводелец, но отбирам и от желязо щом трябва.

Посредник Вървете на този адрес. А Вие?

Ковач Чирак съм.

Посредник Вече имам хора. Само зидар ми липсва още. Не знаете ли някой?
/малко по-нататък/ А Вие?

Двама на същото място

Ковач Седмици наред, мамичката му.

Фориш Мога да ти дам адреси за чистене.

Ковач Аз не мета след никого.

Фориш Аха, аристократ си падаш!
Ковач Аз искам да работя, не да се унижавам.
Фориш И жена ми чисти, кво лошо има в това? Чисти при някакъв писател всяка вечер. И тоя не прави нищо ама е бъкан с мангизи. */смее се/*
Ковач Обичам интелектуалците. */Смее се. Дръпва от цигарата. Гледа огънчето./*

Сам на същото място

Посредник Мамка ви, простаци, жалки клошари, цигани такива. Всички искате работа, а? Да не мислите, че има толкова много, а? На света няма толкоз много работа. Вървете си обратно на село, или, пука ми, изтребете се един друг. На мене ми трябва зидар, не клошар. За какво ли се пръкват толкоз много хора?

Стая, сутрин, двама Навън се надига буря.

Юлия */мърмори в просъница/* Кой е?
Ковач */Вари кафе. Гледа продължително през прозореца./* Може би Господ. Спиш, нали? Клоните се удрят в покрива, нищо друго. Как стене вятърът вън...заваля. Край на лятото, разграбиха го на кило, и колко лениво стана утрото. Колко си хубава, колко си хубава, не бива да си толкова хубава, толкова обичлива, че чак го е страх човек да те погледне. Косите й копринени, лицето – от фин порцелан...
Юлия */събужда се, преглъща с мъка/* Я, вече си се върнал?
Ковач */Отваря прозореца. Обръща се назад, тъмен силует под тъмни облаци./*
Юлия Ама че лош сън сънувах...
Ковач */наблюдава я притихнал/* Изпий си кафето, нека ти се порадвам малко. Грижите напират, събират се в капката слюнка в крайчеца на устните ти, но аз ще ги пропъдя. */Смее се./*
Юлия Колко е часът?
Ковач Само плещя, а? Как мразя зимата. Човек мръзне на улицата. И колко е тъмно сутрин.
Юлия Какво каза, колко е часът?
Ковач Поспи си още. Към осем и половина.
Юлия Как така си си в къщи вече?
Ковач Няма да ми стъпи кракът повече на площада – и без това не ми дават работа. Така поне мога да съм с теб.

Юлия Ще си намериш добра работа, сигурна съм. Вярвай ми, ще измислим нещо. Аз ще те избавя, хм?

Ковач Радвам се, че...

Юлия Страхотно кафе си сварил...

Ковач Все ще се оправим някак.

Юлия Защо се измъчваш, аз имам достатъчно пари.

Ковач Сто пъти си ми го казвала.

Юлия Вечерта ме плаши.

Ковач Трябва да напуснеш.

Юлия Ненавиждам Банди.

Ковач Ужасно е, че всяка вечер отиваш на работа със свит на топка стомах.

Юлия Преувеличаваш.

Ковач Нали виждам.

Юлия Но аз съм танцьорка! И това е едно добро място.

Ковач Обичаш ли ме още?

Стая през деня. Ковач е сам.

Ковач Честността... Честността е ключът на цялата работа. Какво обещава човек на момичето си? Докато смъртта ни раздели. Искам да бъде щастлива. */изсъсква/* Ех, да имах пари! */хили се/* Трябва да опитам всичко. Нали вярвам в себе си. За чужбина разбира се, не мога да замина. Туй да му е кусура. Но който търси пробивни хора... не е ли така? Заваля. Натряска се вятърът и светът се разплака под ударите, втасахме я. */със сатанинска усмивка/* Това е – никога не трябва да губя самообладание, ами да. С какво превъзхожда човек една дишаща маса? Навярно с това, че може да се владее. Иле това се наричат скрупули? Как ли ще изглежда човек, ако изведнъж загуби всичко, което го крепи. Пак вали навън, имам си една условна присъда. Година откак нямам работа. Кръстосвам улиците, вятърът разкарва дима, спокойствието в душата ми изгаря като суха гора. Защо човек жадува все за женските обятия? Шътка ми като се разкрещя, не е ли срамота да копнея по нея. Срамота е, срамота. И тя не е по-различна, никой не е по-различен. Малко по малко ми я отнемат, а, не е ли така? И нито една не отстъпва. Само аз останах честен на тоя скапан свят. Влюбен съм в жена си, а нея я няма по цели дни. Ако не я виждам ще дам душата си на дявола. Само крача из стаята от сутрин до вечер. Крача ли, крача. Аз естествено хабер си нямам от каквата и да било домашна работа, иначе щях да готвя. Да, ще се науча пък. Всичко ще науча. Съседите и всички...и какъв им е проблемът с мене? Да не би да съм станал друг човек? От какво съм толкоз уморен, и имам ли изобщо право на това? */смее се/* Добре ли ти е да се унижаваш така? Ех, де да бях богат! Или поне

вярващ. Нямахте и да стигна по-далеч от черквата. */крещи/* Как иначе да понеса, че всички ме гледат. */крещи/* Няма нищо, ние живеем добре! Добре. Мили Боже! Маmicата му, само да можех да се погледна в огледалото. Поне да бях алкохолик! Или пропаднало величие! Ами съм само засегнат. Нямахте ли да бъде по-добре да се натряскам едно хубаво и да запълзя на четири крака.

Локалт. Двете.

- Рита** */гримира се, гледайки се в огледалото/* Баща ми почти никога не разговаряше с нас. Мълчеше, като риба в аквариум, макар че все твърдеше, че много ни обича. Разговорите си пазеше изключително само за кучето ни, огромна овчарка, вечер лягаше на килима до нея и ѝ говореше. Този навик му остана и след като полудя, така, че дълго време не забелязахме нищо. Няма нищо по-грозно от страданието на душата, draga моя.
- Юлия** Когато бях малка...
- Рита** После, когато баща ми попадна на онова място, трябваше да приспим и кучето с една инжекция...
- Юлия** И ние имахме една немска овчарка. Имаше червена панделка на врата, като ни я донесоха. По-точно... ми я донесоха.
- Рита** Кучето непрекъснато скимтеше. Затова се наложи инжекцията. */прави гримаса/* Човек */прекъсва за минута, докато оправя червилото си/* не може да скимти: по дяволите, размазах се.
- Юлия** Какво ти е, Рита?
- Рита** Престани. */настрани/* Глупачка.
- Юлия** */мечтае/* Аз обичам кучетата. Ще си имам...
- Рита** Все едно, че...
- Юлия** Защо се гримираш толкова силно?
- Рита** Ей, твоят лейтенант, намери ли си работа най-сетна?
- Юлия** Аз печеля достатъчно.
- Рита** */усмихва се/* Парите никога не стигат.
- Юлия** Надсмиваш ли ми се?
- Рита** Аз никога не се надсмивам над никого, скъпа.
- Юлия** Защо се гримираш толкова силно?

Сенчеста странична улица, трима.

- Първи глас** Г-н лейтенант, къде така насам, където и пиле не прехвърча? */сmee се/*

Втори глас Г-н лейтенант, г-н лейтенант само не казвайте, че не ни помните,а?

Първо момче */прекращва напред/* Чух, че си се уволнил, гадняр такъв! */усмихва се/* Не ти ли липсва армията?

Второ момче Бяхме ти любимци в ротата, как ли пък можа да ни забравиш? Обичаше ни, като крастави кучета.

Първо момче Как пък не! Така ме обичаше, че си виках, е не мога да понеса толкоз обич! Ако така ме глежат ще взема да се поправя, ще се възнеса на небето и ще ми се наложи да ходя с ангелите на кръчма.

Второ момче Както виждам, трябва да я загрозим тая твоя красива душа, аз ти предлагам веднъж и ние да бъдем гадняри.

Ковач Пусни ме, говедо или искаш да ти счупя ръчичката?

Първо момче Разбра ли, че на г-н лейтенанта му се размина карцера? Мислиш, че и ние ще ти се разминем, а?

Второ момче Тъмно е, небето е в оловни облаци. Можеш да правиш каквото щеш, днес и Бог няма да те види. Душата ми се самръзна докато те чакахме, но си заслужаваше!

Първо момче Нали ни позна вече? И щом като ни позна – трепери!

Второ момче А така, не ти ли казах предварително? Радва се душата човешка на такава гледка.

В къщи, двама.

Юлия Дойдох си между двете представления. Ще сложа една супица да ври и трябва да тръгвам... Какво ти е?

Ковач А, нищо. Пусни ме да ида в банята.

Юлия Чакай да те видя... Какво е това?

Ковач Пусни ме да ида в банята, не ми се пречкай. */с раздражение/* В края на крайщата мога да се справя и без теб.

Юлия Кой те подреди така?

Ковач Ще ме пуснеш ли да си измия лицето?

Юлия Ще ти донеса нещо.

Ковач Остави ме на мира.

Юлия Нека да ти помогна.

Ковач Помагай на себе си.

Юлия Защо говориш така?

Ковач */Мърмори едва разбираемо./* И за капак ще доживея да ми се разреवेश накрая.

Юлия Не разбрах.

Ковач /крещи/ По два пъти ли трябва да ти се казва всичко? По-добре си отпусти ушите, жаба такава.

Юлия Само искам да говориш нормално с мен.

Ковач Ето, вече циври.

Юлия Да, а ти не понасяш това.

Ковач Де да можех и аз веднъж да отроня една сълза. Ти си мислиш, че на мен ми е много лесно, а? Защо и мен не ме съжали някой най-сетне?

Юлия Аз те съжалявам.

Ковач /крещи/ Ти няма какво да ме съжаляваш.

Юлия Господи, какво ти става?

Ковач И без това е по-добре да изчезнеш.

Юлия Защо да изчезвам?

Ковач Почитателите ти те чакат.

Юлия Какви ги говориш?

Ковач Гади ми се от тая твоя работа.

Юлия Защо непрекъснато ме тормозиш с това?

Ковач /гледа я/ Ако имах пари...

Юлия Само тебе имам.

Ковач Много ме изморяваш понякога.

Юлия Кой, аз?

Ковач Бога ми, направо ме изтощаваш.

Юлия Горкичкият, какво ти се е случило днес?

Ковач /успокоява се/ Не ме прегръщай непрекъснато, тъпа гъско.

Юлия Защо ме отблъскваш? Понякога...

Ковач /подигравателно/ Понякога....?

Юлия Искам да ти помогна.

Ковач /подигравателно/ Защо?

Юлия Не знаеш ли?

Ковач /подигравателно/ Не. Наистина не знам! Понятие си нямам! Това ме мъчи дни наред.

Юлия Ти изобщо способен ли си да ме...?

Ковач А ти?

Юлия Не виждаш ли?

Ковач Какво трябва да видя?

Юлия Господи, какво би трябвало да кажа сега? /сmee се измъчено/

Ковач */разчленено/* Неспособна си на каквито и да било чувства, като пън си.

Юлия Какво са направили с теб?

Ковач Нищо бе, нищо. Само дето за малко не ми натикаха бъбрека в ръката. Само дето не ме попребиха на улицата. Ти, разбира се, хабер си нямаш какво е това. Живееш като цвете в саксия, любимката на всички! Съжаляват малката Юлия заради лейтенанта ѝ! Харесваш се, нали, щото се грижиш за мен? Ама че тип! Да остави това мило момиче... */ъгълчетата на устните му треперят, отмята назад косата на момичето/*

Юлия Моля те, не говори така с мен.

Ковач Плачеш, а? Пък на теб даже ръка не са ти вдигали. Нито баща ти, нито аз, нито който и да било. Юлия тъй, Юлия иначе, трябва да я пазим от вятъра, от слънцето. */Удря ѝ плесник. Гледа я запъхтян./* Е сега вече можеш да плачеш – има за какво.

Улица, трима. /Интермедия/

Първи гражданин */мърмори си/* Какво става тук, кажете ми... Човек не знае какво по-силно да мрази – предишния или сегашния строй.

Втори гражданин Как се казва този... господине, този площад сега? Придобише Москва.

Първи гр. И сега е Москва.

Втори гр. Площад Москва?

Фориш Не е верно, щото е площад Калман Сел.

Първи гр. Не е, само искаха, ама не стана.

Втори гр. В крайна сметка, все едно, на мен ми трябваше само адреса...

Първи гр. Едно променят, друго не. Големи чифути са тия, как да им сколасаш на акъла?

Фориш Лъжат всички до един, независимо ква нация са. Лъжат и подлагат шепа, та на човек му се иска да се изпикае в нея.

Първи гр. Кажете бе, да не би да сте очаквали нещо друго?

Втори гр. Мъстта ражда мъст, драги господине. Трудна работа.

Фориш По-лесно щеше да бъде да започнем на чисто.

Първи гр. */смее се/* Ама, че сте наивен. Аз вече и в бъдещето не вярвам.

Втори гр. Аз пък вярвам в бъдещето.

Първи гр. Айде бе, моля-моля, господине! Ама сериозно, може ли да ми кажете, кой тук изобщо вярва в бъдещето?

Трима в гримьорната.

- Рита** Хайде бе, успокой ли се?
- Момчето** */което работи в локала/* Ти си толкова спокойна, а аз...ако кажа на полицаите, какво се каня да направя, ще ме опандизят.
- Рита** Не стават тъй-лесно тия работи.
- Момчето** Ще го убия, ще го пребия.
- Рита** Пак ли почваш?
- Момчето** */трезво/* Ще убия баща си.
- Рита** На колко си години, малкият?
- Момчето** На шестнадесет.
- Рита** Я кажи, върви ли му на един 16годишен дангалак да циври като сополанко?
- Момчето** */скърца със зъби/* Ще убие майка ми.
- Рита** На, яж!
- Едно момиче** */оправя роклята си пред огледалото/* Кой е баща ти?
- Момчето** Киш. Майка ми има кинкалория на улица Форгач.
- Момичето** Кой Киш? Аха, ама аз го познавам! */на себе си/* Лош пияница.
- Рита** */върти копчето на радиото/* Когато бях на твоите години и аз ненавиждах майка си. Искях да избягам от нея. */безчувствено/* А сега аз я издържам.
- Момичето** */на Рита/* Она млад пич ще дойде и тая вечер, предчувствам. Голям симпатяга е. */смее се/* Дори много голям.
- Рита** И понякога дори я подсушавам вече.
- Момичето** */наблюдава някого/* Само дете не знам заради кого идва тук. Все нас зяпа.
- Рита** Е, успокой ли се?
- Момчето** И преди си бях спокоен.
- Момичето** Забелязах, че идва когато сме ние трите – ти, аз и Жужа. Сяда там отзад, иди го виж после.
- Момчето** Не мога да ям. И направо се разтрепервам, като се върне така вкъщи.
- Рита** Избърши се. Само се размацваш.
- Момчето** Какво ще стане сега, Рита?
- Момичето** */вика към коридора/* Какво става, Юлия, да нямаш ангина? */обяснява на Рита/* Днес е като няма. */извиква навън/* А, какво става?
- Рита** Слушай. Трябва да се защитаващ, чуваш ли?
- Момчето** Да не си се побъркала? Остави ме на мира. */става, усилва радиото/*

Рита */Хваща ръката на момчето и я извива назад. Пъхти доволно./* Ей така, глупако, ей така. Хващаш му ръката когато се прибере пиян и не е на себе си. Ако го фраснеш с бутилката по главата ще спи до сутринта и всички ще имат мира. */другото момиче му извива назад другата ръка, голяма борба/*

Момчето */бори се, опитва да се освободи, напразно/* Скапанячки! Гаднярки!

Момичето */смее се/* Е, какво става бе, пич!
/Музиката звучи с пълна сила/

Гримьорна, двама.

/Лейтенантът стои на вратата, в стойката му има нещо заплашително, вижда се по-скоро само силуетът му или сянката му./

Юлия Ти ли си? Ти си, нали? Защо стоиш там? Нещо лошо ли има? */чака/*
Нещо лошо ли се е случило?

Ковач */не веднага/* Срам ме е. Сърцето ми ще се пръсне... Не разбирам какво стана. */бори се с думите/* Разбира се няма извинение...това, че бях уморен и ядосан не е оправдание. Ама че съм животно!

Юлия Аз вече ти простих.

Ковач Аз не съм си простил. И няма и да си простя. А тебе никой не те беше удрял досега. Аз пък, такъв един... Какво тъпо говедо е човекът! Юлия, срам ме е. */Момичето не го поглежда/* Цяла нощ се измъчвах. Кръстосвах улиците. Колко клетки души се скитат във по туй време.

Юлия Утрото беше много студено... Можеше да се простудиш. */главата на лейтенанта е в обятията ѝ, гали косата му./*

Ковач Поне да не ме съжالياваше. Тогава нямаше да се чувствам като последен грубиян.

Юлия Няма нищо, няма нищо. Всичко е наред. */дълго мълчат/*

Ковач Защо съм такъв?

Юлия */апатично/* Стига, престани.

Ковач От утре всичко ще бъде друго яче.

Юлия Наспи се, не си мигнал.

Ковач Ще чистя стълбища или ще изнасям боклук. Все едно какво. Каквото и да е - все ще е добре. Писна ми от мене самия.

Юлия Успокой се.

Ковач Така ми се иска да правя нещо. Нещо, което има смисъл! Да правя нещо красиво, някаква изящна работа! Щях да имам усещането, че животът ми е подарен. */кашля/* Щях да ти нося цветя всеки ден. На кого му е дотрябвал един такъв никаквец и при това с присъда.

Юлия Престани за бога! Изкъпи се и си легни.

Ковач */апатично/* Уморена си, нали? Аз те изморих. Не се учудвам. Не ме учудва никой, на когото съм му писнал.

Юлия Дори и да не спиш, почини си малко. Няма да ти варя кафе сега.

Ковач */крещи/* Започвам нов живот! Красив нов живот! Ще стана предприемач, милионер! И от лайна ще изкарвам пари... Господи, толкова съм щастлив.

Юлия Съседите ще започнат да тропат, ако викаш така.

Ковач */сmee се, едва внимава/* Да го духат!

Стая /сепаре в локал/. Двама.

Рита Да не би да си мислиш, че съм курва?

Полковникът Защо се смееш?

Рита Правя каквото искам. Ако искам с теб, ако искам с друг.

Полковникът Толкоз стига ли?

Рита Иначе не би имал правото да ме притежаваш.

Полковникът Слагам ги тук.

Рита Твърде добра съм за теб.

Полковникът Търсих те и вчера, и завчера.

Рита Е и?

Полковникът Май имам право да попитам къде се скиташ, а?

Рита Къде да съм се скитала, на работа бях.

Полковникът Това беше първото място, където те търсих. Казаха, че имаш почивен ден.

Рита А, сетих се, бях с един красавец.

Полковникът Предупредих те да забравиш подобни шеги.

Рита Бе кой казва, че се шегувам? Не дължа обяснение на никого.

Полковникът Пачавра.

Рита Е и, ако съм ти изневерила? Дори и не мога да ти изневеря, какво ли ни свързва нас двамата? Да не би това?

Полковникът Какво ме спира да...

Рита И сега какво ще стане, а?

Полковникът Поне да не се хилеше, кучко.

В локала. Следобед.

Момичето А ти? Сам ли си говориш тук?

Ковач По-лесно е да говориш отколкото да слушаш, не го ли знаеш?

Момичето С подобни фиксидеи ще превъртиш, хубавецо.

Ковач Ако се побъркам, ще имам най-сетне само една фиксидея, а така си имам цял харем. Разкарай се.

Момичето Глупак. */излиза/*

Момчето */влиза, то е келнерът/* Какво ще обичате?

Ковач */не му обръща внимание/* Една Щефи. */Steffl/ /момчето излиза/* Ама че предан град е тоя. Къртят гербовете. Не е зле, а? Крепи само-чувствието. */Момчето слага бирата пред него, налива му. Излиза./*

Полковникът */слиза от горе/* Ковач, я гледай, Ковач. Здравейте, синко! Отдавна не съм Ви виждал. Как е жена Ви?

Ковач Добър ден, г-н полковник. */принудено/* Дори няма да Ви питам какво ново при вас. Ще ми правите ли компания, г-н полковник?

Полковникът Трябва да тръгвам, синко.

Ковач Армията... Нужни сме й на тая държава, като черни очила на мъртвец.

Полковникът Огорчен сте, синко.

Ковач Виждате ли колко е пуст градът нощем, г-н полковник. Като сърцето на Вашата Рита и, ако не Ви обиждам с това, Вашата Рита е една... */усмихва се подигравателно/*

Полковникът Слушай, Ковач. Знаеш, колко те обичах навремето. Изглежда вече не си спомняш.

Ковач */няма настроение да води този разговор/* Зная повече отколкото предполагате. На Вас дължа, че не съм в пандиза и ме пуснаха да се измъкна.

Полковникът Стига, остави. Само искам да ти кажа да вземеш да се стегнеш!

Ковач */неочаквано/* Вие заслужавате по-добра жена. Заслужавате по-хубав живот. Вие сте добър човек! */смее се/* Вие не сте за военен. */гледат се/* Извинете.

Полковникът */сяда/* Чух, че искаш да говориш с мен.

Ковач Ако приемате съвети от човек по-млад от Вас... зарежете я тая Рита.

Полковникът За какво искаше да говориш с мен?

Ковач Чух, че още е вакантно мястото за началник-склад при вас. Чух, че старият Майер е излязъл в пенсия. И цивилен може да го заеме, нали?

Полковникът Какъв ти е проблемът с Рита? Нали са колежки с жена ти.

Ковач Ако кажете там една добра дума за мен... на драго сърце бих станал склададжия.

Полковникът */не внимава/* Богат ли искаш да ставаш?

Ковач Я гледай! Появиха се момичетата, програмата започва.

Полковникът */гледа ги натъжжено/* По дяволите. */пуши/*

Пак там, трима.

Момчето /влиза/ Да донеса ли още нещо?
Ковач Г-н полковник какво ще обичате?
Полковникът /на момчето/ Като че ли не знаеш какво пия, говедо. Хайде припчай!

Момчето излиза пребледняло.

Ковач Често идвате тук, нали, г-н полковник. Виждам и момчето познавате даже.
Полковникът Да съм го познавал. И таз добра, да съм го бил познавал даже.

В локала. Двама.

Юлия Какво ти има? Бандика ще ти направи забележка ако шеташ така нацупено напред назад.
Момчето Няма нищо по-хубаво от неоновата светлина. Знаеш ли, че ти се появяват бръчки?
Юлия Затова изгони момчето преди тебе. Бандика обича само веселия персонал.
Момчето Отдавна работиш тук, нали?
Юлия Изглеждаш уморен.
Момчето Само ходя между масите и слушам за какво си говорят хората. За всякакви глупости си говорят, за всякакви. Само не за това, което е важно.
Юлия Какъв дечко си още.

Двама на масата.

Полковникът /в лошо настроение, тие по време на цялата сцена/ Голям проблем. Какво ще стане с тая държава? Не искам да обвинявам никого, но все пак? Между нас да си остане, кои са тия? Да се пръснеш от смях. Свърши се, видя му се краят, а? И кога ли ще ми дойде редът и на мене? Не се стигна до войската засега, изглежда само заради това ме държат още. На 50 години съм. Имам офицерски нашивки, имам орден, имам пясък в бърбреците, какво имам още? Останах честен човек. Гадни години, всички изсипват горчицката от сърцето си в помията им.
Ковач Тия са вече цивилни г-н полковник.

Полковникът Някакво зло се носи из въздуха, както мърша над водата, нещо гние, нещо се руши, миналото ми нагни, нещо лошо става с мен.

Ковач О, Боже, я ми покажете някой, на когото да не му се случва нищо лошо.

Полковникът Спомням си детските си години. За какво ли са му толкова много спомени на човек? Като дете бях чирак, като остаряя може би пак ще стана чирак. Случилото се междувременно и сега изглежда само сън. Кой би повярвал?

Ковач Говорят, че сте бил във Виетнам, г-н полковник.

Полковникът Не съм бил. Нека си говорят. Виждаш ли, днес вече не е на мода да се хвалиш с това. Хора направих от сума ти боклук у нас, и ето какво сана с мен накрая. Този пусти ляв крак. Все изтръпва. И какво прави един стрелкови полковник след като се уволни?

Ковач Носи отличията си.

Полковникът Мама му стара, всичко бих пратил по дяволите, стига да можех да вярвам, но ланският сняг се стопи, а честта стана пачавра.

Ковач Я виж ти, да не би накрая да съжелявате за всичко.

Полковникът За нищо не съм съжалил. Само дето ми треперят ръцете, виждаш ли, братле? Още няколко години и няма да мога да си загася фаса. Болен човек съм и тая пикня, и нея не бива да я пия. Съжелявам само, че в семейството ми от никого не излезе човек.

Ковач Човек?

Полковникът /шепне/ Прекалено бях зает със себе си.

Ковач Колко спокойно разказвате тия неща, колко сте спокоен. Спокоен. Никой не усеща нищо, никой освен мен.

Полковникът Не съм спокоен. Лежа вкъщи в леглото и всичко се върти в главата ми. Цепнатините пълзят по стената, като пайжини и аз съм в тях. Не съм спокоен, нещо от вътре ме гложди. Нараства гневът ми, синко, кръвта ми пие.

Ковач Много говорим, по-добре да пием.

Полковникът И без това всичко пропадна, а пък аз си се срамувам ли, срамувам. Мили синко, много обичах живота тук. Най-скапаните мигове на човека стават най-красивите му мигове. Остана ми само правото да вода парада.

Ковач Страхувам се, че са ни останали само пълната скука и водката, г-н полковник. Вие сте джентълмен, но в днешно време малцина са като вас.

Полковникът А тебе тогава защо те влече обратно, кажи?

Ковач Аз за това съм учил.

Полковникът За търговията с оръжия ли? И още за какво, синко?

Ковач /слуша/ Не ме разочаровайте, г-н полковник. Аз не съм такава отрепка.

Момчето */влиза/*

Полковникът Крещя, а? Ми нека си крещя, що да не крещя, а? Кой ще ми забрани?

Момчето Нека си ходим, моля те. Повиках такси, чака пред вратата. Уморен си, тате.

Полковникът Уморен... Пиян съм, сине, кьор кютук пиян. Пак се напих, мама му стара. */Оставя се да бъде подкрепян/*

Ковач */Спи похлупен върху масата./*

Трима на входа.

Юлия Г-н полковник...

Полковникът */пиян/* Госпожо?

Юлия Извинете, че Ви задържам за малко. По физиономия сигурно ме познавате, както и аз Вас, работя тук, танцьорка съм.

Полковникът Няма нищо, дреболия. Какво Ви притеснява?

Юлия Лейтенант Ковач, с когото говорихте преди малко, е мъжът ми. Много Ви моля да не му казвате, че сме разговаряли.

Полковникът Кълна Ви се, изглеждате ми объркана.

Юлия Знам какво мъчи мъжа ми, още си спамням какъв беше преди и на какво се превърна...Делото му, което мина, знам че е сгрешил, но... Г-н полковник, ако имаше едно преразглеждане!

Полковникът */смее се/* Преразглеждане на делото!

Юлия */забелязва, че не е трезвен/* Стига да искате, бихте могли да го направите.

Полковникът Да ме издебнете на входа, много мило!

Юлия Какво да Ви кажа...

Полковникът Кълна се, не разбирам какво искате от мен.

Юлия Малко разбиране...

Полковникът Вашият лейтенант...

Юлия Думата Ви тежи навсякъде...

Полковникът ...търгуваше с руско оръжие. */смее се/*

Юлия Подигравате ли ми се?

Полковникът Няма значение как го е правил! Но провалът му е груба грешка!

Юлия Мъчно ми е, че Ви виждам така. Не може ли да се разберем все пак?

Полковникът */ощипва я по брадичката/* По-скоро ми е жал за Вас, малка госпожице, господин лейтенант Ковач... хлапак е още... все някак ще издържи...

Пак там, Ковач сам.

Юлия   */влиза натъжсена/* Боса бих стигнала до пъкала, стъпвайки по нажежени въглени, само да го спася. И то си е пийнало, горкото ми момче...Колко е влажно челото му! Мене ли сънува? */погалва го, лейтенантът я поглежда/*

Двете в гримьорната.

Рита   Човек не смее да ги докосне с ръка, да не би да се спукат като мехури.

Юлия   От него са ми, беше отдавна.

Рита   Отдавна, отдавна, всичко става отдавнашно един прекрасен ден... накрая дяволът отнася всичко.

Юлия   Не ме обича вече, не ме обича, знам. Как да го задържа?

Рита   Красиви перли, много красиви. Не ги продавай никога. Кавалер е момчето. Плаща като поп...

Юлия   Един ден, както е тръгнало, може да станат твои.

Рита   */не обръща внимание/* Нека плаща всичко, нека плаща. */апатично/* И за какво му е да се жени на човек, кажи?

Юлия   Все ми е лошо напоследък, тая сутрин даже повръщах.

Рита   Жонгльорът се върна. Три минути, Юле.

Юлия   Баба ми беше арменка, баячка, не съм ли ти казвала досега? Затова имам толкоз черни очи.

Рита   Не плачи, буболече, не плачи. Заслужават ли тия отрепки?

Юлия   Преди и аз бях друга. Да не би ти винаги да знаеш защо правиш всяко нещо?

Рита   Миналогодишният ти аборт, нали? Съвестта ли те гризе?

Юлия   Той искаше така. Голяма гаднярка съм. А ако сега съм пак така?

Рита   Съвестта ли те гризе?

Юлия   Кого не го гризе? Но не детето му трябваше, а само да зарежа танца. Вече нищо не знам.

Рита   Поправи си контура на очите.

Юлия   Кажи, красива ли съм още?

Сама

Юлия Не само аз имам воля все пак. Човек заслужава повече от едно куче. После те ти изведнъж, отде да знам какво изобщо съм искала? Жалък живот. Непрекъснато ми се плаче, а там виря ли, виря крака. Имам чувството, че всичко постепенно умира. Постъпих противно с него. Само аз виждам, Бог ме наказва, наказва ме, защото знам всичко. Всички са слепи. Как се боях за себе си, ама за какво е това тяло, щом един ден и без това ще го ядат червеи. Какво бих могла да кажа на когото и да било? Боже мили, колко съм сама. Защо изведнаж всичко стана все едно? */ридае/*

Двама в затъмнена с пердета стая.

Рита */съзерцава, след това конвулсивно притиска момчето към гърдата си/* Глупачето ми... момченце мое, свято...

Момчето */полека се освобождава от прегръдката/* А ти? Докога ще продължава така? Или вече не ме обичаш?

Рита Обичам те по моему, нали знаеш? Скъпото ми...

Момчето Вярваш ли в мен, кажи? Ама наистина! Ако ти и аз...

Рита А? Кажи, скъпи, А?

Двама в гримьорната

Ковач */прегръща момичето/* Да не би да те е страх, Юле? Страх те е до мен, а? Трябва да напуснеш това място.

Юлия Но аз съм танцьорка.

Ковач Искам по цял ден да чакаш само мен. Егоизъм ли е това?

Юлия И така те чакам по цял ден.

Ковач И банка бих ограбил зарад теб.

Юлия */гали го/* Не бих искала да направя подобно нещо.

Ковач И човек бих убил.

Юлия */сmee се/*

Ковач Всичко, каквото и да било то, моя малка фейо! Това говори ли ти нещо?

Юлия Чудесен морал, няма що! Любещият семейството бандит, когото чакат с топла вечеря...

Ковач Или по-добре да стана министър? Не чувстваш ли, че сега всичко е в ръцете ни? Какво ще кажеш, ако един красив ден вземем, че забогатеем, а?

Юлия */сме се/*
Ковач Един чичо от Америка, а? */прегръща Юлия/*

Късно вечерта, двете, при гледачката.

Циганката Защо си дошла, дъще?
Юлия Предскажи ми бъдещето. Каж ми какво ме чака.
Циганката Не изкушавай Бога, не пожелавай да узнаеш това, което малцина знаят.
Юлия Ще ти платя.
Циганката Дай си ръката. */изрича някакво заклинание/*
Юлия Какво виждаш? Защо мълчиш?
Циганката Всичко е заплетено, трудно е за разгадаване. Виждам един мъж, усмихва се, като куче, не знаеш дали се умилква или се кани да те ухапе. Виждам една жена, не чакай нищо добро. Линията е неясна, трудно е за разгадаване...
Юлия Защо пак замълча? Ще ти платя, говори.
Циганката Нямам какво да кажа.
Юлия Не бива да кажеш или не можеш да кажеш?
Циганката За тебе е все едно. Върви, дъще, върви, пусни нещо в шапката, ако имаш за даване, ако не можеш да дадеш – не давай.

Двама на улицата

Фориш Гледай бе, туй тук, тая къща е „Червеният петел”. Бил съм тук. Много пари ни чакат тук зад една плоча. Ще стане бе. Слушаш ли ме, а?
Ковач „Червеният петел” ли? Не бива бе, човече!
Фориш Що да не бива, като всичко бива? Реши се бе. Сега още тече купонът, но после ще стане тихо, а пък утре вече ще плачат. Или поне един от тях ще плаче. Познавам собственика.
Ковач През нощта отзад шари пазач с куче.
Фориш И е сляп, и е глух.
Ковач На човека - пари, на кучето - отрова. Омесва се в кървава мръвка, за да я излапа. Ей. Това е зверска работа, много дива работа.
Фориш Утре е почивен ден. Момичетата ще си бъдат вкъщи, а ние ще устроим тук забава.
Ковач А, ако довечера има пълнолуние? Или, ако пазачът се събуди и вземе да вика кучето?

Фориш Пазачът е твоя грижа, ако стане нещо. Надявам се, че всичко е ясно. А, да се надявам ли?

Ковач Да изчезваме оттук. Небето е като многоцветно стъкло. Зазорява вече. Ей го там кучето, разхожда се! Гледа насам. Я, никой ли няма с него? Абе да взема да се реша, а?

Фориш Утре, утре. Ще скача петльо в огъня. А?

Ковач Хайде, хайде да се махаме. Ще почнат да излизат, а ние тук на двора...

Фориш Че да не е забранено да пикаеш! А? Огледай се бе, гледай, от тук ще изляза господар, а за петела – казан вряла вода. Гадни спомени имам от това място.

Ковач А ако луната свети като днес?

Фориш Дай да направим една обиколка само. А пък утре... а?

Двама

Бандика Приключи денят, нали? Много е това, много. Ще спиш ли?

Момчето Прибирам се и тогава.

Бандика Опасно е заран по това време. И умната! Избягвай лошите компании. Чуваш ли? До вкъщи умната!

Момчето А ако не искам да съм умен?

Бандика Страх ме хваща като слушам какви ги приказваш! Избягвай лошите хора. Току виж станала белята. Каква е причината, какво е следствието? Никой не го е еня. Току виж станала белята. Чуваш ли? Избягвай лошите компании.

Сутрин в гримьорната

Ковач Юлия? Накъде е?

Рита Откъде да знам? Всеки момент трябва да дойде.

Ковач Супер! Никога не й се отдава да е там, където я търся. Време е да я по-на-стро-я.

Рита Нервен ли си?

Ковач Да речем. А на тебе какво ти е?

Рита Не бих желала да влезеш тук още веднъж без да почукаш. Или поне вземи, че поздрави.

Ковач Въпросът е само как да поздравя. */целува я/*

Рита Да не си опитал още веднъж.

Ковач Я гледай... така още повече ми харесваш.

Рита По-добре ще е да се разкараш от тук, муцка. Разбираш ме, нали?
Ковач А ако не те разбирам?
Рита Поне да не се хилеше така.

Двама

Кеглевич Имало едно време една двойка... Ти изобщо рисуваш ли още?
Ковач */чете една бележка/* Вече не, нямам време, а и ищах нямам. Познаваш ли Барона? Вика ме в Австрия да пренасям водка за Виена.
Кеглевич По-добре е да не се забъркваш в такива работи. Достатъчно си се провинил.
Ковач Всъщност в това няма нищо лошо. Ти как мислиш? Трябвам му, защото... */мисли/* рисковано е само докато още нямаш провинение, не е ли така? Или да не ходя все пак? */мрачно/* Имам предчувствие. Толкова е объркано всичко. Както когато човек вземе да си тананика с надеждата, че не са го забелязали, че си говори сам. */Хвърля бележката. Хили се./* Знам адреса.
Кеглевич Да беше нервен поне. Вече се провали с една сделка.
Ковач */вдига рамене/* Преди. */смее се/* Не ми пукаше за нищо.
Кеглевич Зле ще свършиш, Ковач.
Ковач */на себе си/* Страх ви е до един. Дрънкайте си, пък аз ще си върша каквото трябва. */люлее се на стола/* Ще си извая годеница от дим. Дим са краката й, дим е гърдта й, ей ама, че е красива. */дръпва продължително от цигарата/* Лебедова шия, снагата й кръшна, и глезенът й с изящна извивка.
Кеглевич */разкарва дима/* Пазиш ли още оная рисунка, на която, на която Юлия...
Ковач Къщата е пуста, годеницата – дим да я няма. Да бе, ти навремето беше влюбен в Юлия. И тя те харесваше, не беше ли така? Докато не се появи моя милост, ха? Ха? Не е зле, как мълчи само! Любовта, приятел, е мръсна работа. Любовта, приятелче, дори не съществува. Ха? Всъщност само жените са влюбени, наричат бъдещето си на мъжко име. Пък аз вече не вярвам ни в бъдеще, ни в минало. Мръсна работа! И без това никога не намирам утеха. Никога, никога!
Кеглевич Хубаво момиче е тая твоя Юлия.
Ковач Така й се пада щом е толкова хубава, лоша работа.
Кеглевич И е умна тая твоя Юлия.
Ковач Само да не философстваше толкоз понякога.
Кеглевич Хубава, умна, вярна и грижовна, голям късмет имаш братко, само да не го загубиш.

- Ковач**   Моя е навекивеков.
- Кеглевич**   Сърцето ми се свива като мисля за вас. Ковач, как можеш да живееш така?
- Ковач**   Всеки живее така както може */поглежда навън през прозореца/* Небето е като оловен юмрук ей сегичка ще се стовари върху мен. По-добре да не ходя утре, а?
- Кеглевич**   Пак се смрачи... оловни облаци */акълът му е другаде/* Трябва да запишеш някое цивилно полувисше, Фери.
- Ковач**   Бог ще приглади къдриците по челото си и ще види колко долен е тоя свят, долен, мръсен и завистлив. Ама нейсе. Ден, два и всичко ще е свършило.
- Кеглевич**   Например, за архитект.
- Ковач**   Само един ден, един единствен ден и край, не е ли така? */гледа бележката/* Понякога направо ми се завива свят! Като че ли буквите са червеи, а хартията гори в огнена треска. */пак я смачква/* Може и глупости да плещим, ама аз не искам да оставам в тая държава.
- Кеглевич**   Заминаваш, хубаво. И докъде ще я докараш, ако заминеш?
- Ковач**   Какво може да ме задържи тук?
- Кеглевич**   Само недоволстваш. И въпреки това, какво ще стане с теб? Какво ще стане с бъдещето ти?
- Ковач**   */гримасничи/* И бъдещето вече не е старото. На човек му се ще да надене опинците и да дуфне, и после... Малодушие ли е това?
- Кеглевич**   Не, егоизъм е. Разбира се, обикновено мене ме наричаш егоист.
- Ковач**   Ами ти си си това, точно като Юлия и многото други като вас. Единственият проблем с егоистите е, че се интересуват много повече от самите себе си, отколкото от мен. */хили се предизвикателно./*
- Кеглевич**   Голямо дете си. Сега иди-доди, но след десет години ще трябва да си търсиш друго извинение.
- Ковач**   Винаги ще бъда такъв. Винаги! Такъв бях винаги и такъв ще си остана! Безсмъртен съм! */смее се/* Засега поне!

Стая, утро, двама

- Юлия**   */глади и си тананика/*
- Стара вещица една
има трима сина.
Първият яде мамул.
Втори шиє си цървул.
Третият пък негодува
гайдата надува
дана дана дана да
стана тя една.

Ковач Що за тъпа песничка? Как мога да се измъкна от тая каша... ще работя, ясно е. Ще обичам работата си. Чуваш ли, каквато и да е. Ще се задуша тук, проклета дупка.

Юлия Да сложа ли вода за чай?

Ковач Трябва да тръгваш след малко. Не е ли студен подът, така боса, ангелче?

Юлия Свикнала съм.

Ковач */съзерцава стената пред себе се/* Тухлите в стената, като на парад. Всички до една зачервени, като че ли се срамуват. Ех, ако наистина ми беше жена! Но няма да те взема докато танцуваш.

Юлия Ще сваря чай все пак.

Ковач Хайде пак ревна. На! Ясно, от любов е.

Юлия Смешен си.

Ковач Време е да тръгваш.

Юлия Седмици наред дебнеш стената отсреща.

Ковач */на себе си/* За тебе съм само авантаджия, а? Бягай и ти. Като че ли имам трипер, най -малкото.

Юлия Не разбирам, какво говориш?

Ковач Нищо. Понякога се чувствам адски добре. Ако не беше ти, навярно отдавна вече щях да гния в пандиза. */подигравателно/* Как да ти благодаря?

Юлия Не трябва да ми благодариш.

Ковач А, трябва.

Юлия Остави ме.

Ковач Ама наистина.

Юлия Спри за малко, много те моля.

Ковач Ама аз съм ти толкова признателен.

Юлия */избухва/* Много те моля, остави ме на мира най-сетне. Дни наред се прибираш пиян, по цяла нощ...

Ковач Кой, аз?

Юлия Престани.

Ковач Е и? Че да не е лошо? Мълчиш? Навярно те гложди отвътре.

Юлия Смей си се.

Ковач В добро настроение съм.

Юлия И какъв е поводът?

Ковач Ами че влюбен съм в края на крайщата. И едно красиво момиче е влюбено в мен! Как да не съм в добро настроение? */не се знае дали не се подиграва/* Дори с царя не бих се сменил.

Юлия Това ме радва.

Ковач Най-красивото момиче на света ми глади ризите.

Юлия Много те моля.

Ковач Пере ме, да не ходя непрап. Само устата ми да не беше толкоз мръсна понякога! Произношението ми! Е, напразно... в предградието...

Юлия Не ме имаш за нищо.

Ковач Колко жалби, колко въздишки! Бичуваш любовта ми. Ако знаеше как ме мъчат понякога угризенията! Все пак съм чувствително същество! Понякога те поглеждам и си казвам: това момиче заслужава нещо по-добро. Набара те животът, любов моя.

Юлия За забавен ли се мислиш в случая?

Ковач Да съм те имал за нищо! Ха! За много те имам, за много дори. Никога не си ме оставяла да затъна, нали? И сега ще ти кажа съвсем ясно, че полковникът довчера ще пусне котва при вас, макар че курвето му го изгони. Така че г-н полковникът ще си попейва сам довчера, без да бърза, познавам всичките му навици. Бъди мила с него, злато мое, много мила.

Юлия Как да разбирам това?

Ковач Умната жена разбира от намек.

Двама на маса в локала.

Възрастен г-н */прав/* Госпожице, може ли да Ви поканя на едно питие?

Юлия */любезно/* Не, благодаря.

Възрастен г-н */излиза прикривайки разочарованието си/*

Ковач Колко си мила с всички тук.

Юлия Това е част от работата ми, ангелче.

Ковач Нали не ти преча, не ти развалям бизнеса?

Юлия Нямахше да е зле да отвикнеш вече от подобни реплики. */от това/*

Ковач Досаден ли съм?

Юлия Досаден си.

Ковач */като малко дете/* Слушай,....обичаш ли ме още?

Юлия */очите ѝ плувват в сълзи/* Глупчо!

Ковач */прегръща я силно/* Толкова ме е страх понякога,.... че не ме обичаш. */доста хора ги наблюдават/*

Пак на същото място.

Ковач Я гледай, не дойде.

Юлия Кой?

Ковач Поне ще останем сами.
Юлия Имам още двацет минути.
Ковач Отдъхна си.
Юлия Слушай...
Ковач Да?
Юлия Бледа ли съм?
Ковач Да речем.
Юлия От осветлението е.
Ковач Красиво момиче е тая твоя приятелка.
Юлия Рита ли?
Ковач Може да ме препоръчаш...
Юлия */не веднага/* Харесва ли ти?
Ковач Как се смути.

На същото място

Ковач */с ангелско изражение/* Е, защо си така тъжна, кажи. Ние винаги сме си казвали всичко, и ти го знаеш, нали?
Юлия Тъй вярно, г-н лейтенант.
Ковач За козируването е нужна и козирка, чакай.
Юлия Помниш ли, когато ме учеше?
Ковач Гарнизонът е наблизо, винаги има по няколко на закачалката. Я гледай!
Юлия Добре ли ми стои?
Ковач */дяволито/* Дяволски възбуждащо.
Юлия */усмихва се невинно/* Значи и тебе те интересува още. Харесвам ли ти, а?
Ковач Един колан трябва още.
Юлия Г-н лейтенант, а на мене какво ми трябва?
Ковач Какво ти липсва още, за да си щастлива, фейо моя?
Юлия От днес нататък ще бъдеш по-мил, нали?
Ковач Че как да не бъда? Но не съм ли и сега достатъчно мил?
Юлия Не че няма какво да се желае.
Ковач Да се желае... Муцката ти.
Юлия Муцката ми?
Ковач И...
Юлия Но г-н лейтенант! Не сме сами де!

Пак там.

- Юлия**   Нали ме обичаш още?
- Ковач**   Обяснение в любов ли да ти правя?
- Юлия**   Ами доста отдавна не си ми правил.
- Ковач**   Но преди малко се разбрахме, че Рита ми харесва на мене. Става ли?
- Юлия**   Може би, ако понасилиш малко нещата.
- Ковач**   Няма ли да ядеш?
- Юлия**   Не ям по това време.
- Ковач**   Хапни от моето.
- Юлия**   Бифстек? Никога не ям, защото е кървав.
- Ковач**   Заради мен! Иначе съвсем ще омаломощееш.
- Юлия**   */смее се/* Само малко ли?
- Ковач**   Само една хапка.
- Юлия**   */яде/* Не ми се яде.
- Ковач**   Ако го изядеш целия, ще ти кажа какво мисля за теб, съвсем откровенно.
- Юлия**   */нащрек/* Как така откровенно?
- Ковач**   Не те ли интересува, какъв съм отвътре? Случайно да си ме виждала да правя признание, паднал на колене?
- Юлия**   Истината е, че ми е малко лошо.
- Ковач**   Дори толкоз ли не означавам за теб? */шепти с кадифен глас/* Колко лесно би било да докажеш, че не е така. Услажда ти се, нали?
- Юлия**   */вече не ѝ се играе с толкова голямо удоволствие/* Само едно ще те питам. После си говори.
- Ковач**   Колко е вкусно. Сурово и кърваво. И каква прелест е тая моя танцорка. На човек му се иска да претрепе някого при вида на такава красота, от едното щастие.
- Юлия**   */безсилно/* Много ми е лошо.
- Ковач**   Изяж го спокойно, или не ти се услажда вече? Злато мое, цвете мое, фейо моя. Че нали съм тук каквото и да ти се случи. Кой ще посмее да те закачи? По-приятно ти е, ако те галя, нали? Защо не казваш нищо? Какво ти е? Дни наред почти не те виждам да ядеш. Трябва да има някаква причина. Сега ще подобрим апетита ти, а, цвете мое? Яж, яж!
- Юлия**   */яде борейки се с плача, повдига ѝ се/*

Ковач Смелост, Юле, смелост. Изяж всичко до дупка, като един малък, сладък чакал. Всички се усмихват, виждаш ли каква хубава игра измислихме? Давай, добре яде Юлето...добре, още една хапка за мене.

Юлия */избягва/*

Ковач Чувате ли как ѝ се повдига? */на себе си/* Отврат!

Пак там.

Ковач */на влизащата Юлия/* Казах ти, че тогава можеш да разчиташ на всичко, ако го изядеш, а не, ако го повърнеш. */Юлия стои вкаменена/*

Стая

Юлия Каква е тая кал по ботушите ти? Къде скиташ, а аз все чакам...

Ковач Целихме се по бездомни кучета, приятелите ми и аз разбира се. В предградието е кално.

Юлия Мина един,...а не, часовникът е спрял...

Ковач Само се въртиш в леглото, що не спиш? Какво чакаш все?

Юлия Много си пил, лягай...

Ковач Млъквай ма, жабо, или да си избърша ботушите в теб? Черна кал по чаршафа, това е поетично, и кучешки косми, ама че смрад. За малко да ме ухапе оня звяр... Опасни са! Пукна едното, пукна, озъби се, ама видя края.

Юлия Моля те, заспивай вече, ще се сгуша до теб, както по-рано, виждаш ли? Нали е по-добре така? Веднага ще заспиш. Много си блед наистина.

Ковач Млъкни бе, трябва да мисля, много трябва да мисля.

Юлия Нощес извика насън...

Ковач Какво? На сън ли? Ненавиждам, когато ме подслушваш...

Юлия Свали си ботушите, мили, така ще заспиш по-бързо. Или дай на мен, а?

Ковач Полковникът? Добре, добре. Усмихва ми се порядъчно, само така, малка кучко.

Юлия Не издържам повече...

Ковач Ще правиш каквото ти казвам. Ще му го правиш колкото пъти поискам.

Юлия Скоро ще съмне, заспивай, много те моля. Като не спиш цяла нощ си уморен и груб.

- Ковач** Само стени и хленчи, мачкай възглавницата, правилно. Ще му го направиш и на г-н майор военния съдия. Майорчето те огледа миналия път, харесваш му.
- Юлия** Никога...
- Ковач** Да не би да те е гнус? С нищо не е по-лош от теб или от мен. Каква друга полза мога да имам от теб?... Да не би да ти се износи оная работа? Такъв е редът на тоя свят, да правиш каквото ти казвам.
- Юлия** Никога, разбери.
- Ковач** От кога ти стана навик да ми противоречиш, Юлио? Да не би да е на мода зайците да ходят с патрондаш? Да не би най-новата мода да е да ме прекъсваш... Току виж съм взел да се свивам в ъгъла като крастав и да те гледам разтреперан, така ли, а? Да посрещам гостите ти с боне на главата, като слугиня? Надигнеш ли глас, да се снишавам. Така ли? Да ти стана коняр, а? Шофьор? Куче?
- Юлия** Само се самонавиваш.
- Ковач** Няма начин Юлето да не ти отговори. Няма начин да не ѝ се чуе думата. Да не си точи езика от сутрин до вечер...накисваш ме под път и над път. Не ти спира устата да се оплакваш как съм се държал с тебе. Лошо, нали? Наказа ме Бог с теб, парцалива дрипо.
- Юлия** Стига вече, заспивай.
- Ковач** */имитира я/* От сутрин до вечер ми се мазниш. Знаеш му начина как да ми въздействаш. И ако не се получи, хоп и вече заповядва сладката Юлия! Няма да търпя повача, няма да търпя, достатъчно търпях, достатъчно се сдържах! Няма да търпя, още една дума и ще те убия...
- Юлия** Ненормален! Махни си ръцете, мошеник такъв! Ненормалник! Къде ме влачиш?
- Ковач** получавала ли си такъв голям плесник, а? Времи беше да те възпитам. Време беше да ми паднеш в ръцете. Време беше, време да разбереш какво ще стане като прекрачиш всички граници.
- Юлия** */надига се от земята, поглежда го, разрошената ѝ коса покрива лицето ѝ/* Как те ненавиждам!
- Ковач** Виждаш ли какво направи? Кочина, буннице, огледалото падна; и столът и той; и счупи малката си ваза; помети я; хайде мърдай, иначе....
- Юлия** Не мога да стана. Много лошо се ударих. */Смее се измъчено/* Куклата се гътна.
- Ковач** Аз ли да те изправа, а? Виж какво направи...
- Юлия** Косата ми! Боли, не ме мъчи.
- Ковач** Уморен съм. */отпуска се на ръба на леглото/*
- Юлия** */ридае, обхваща краката на лейтенанта/*

Ковач */гали я/* Отиваш на работа, нали? Ще те чакам, бързай да се прибереш. */мъчително/* Защо ме гледаш така, буболечице?

На улицата

Първи гражданин Тишината бавно пълзи над града, поглъща гласовете, настъпи нощта. Чувате ли? Там се забавляват, само там. Кипи голям живот! Или само на мен ми се струва, че сънят мърка при всяка крачка, ляга на пътя и се умилква. Да вървим да спим,а?

Втори гражданин Мързи ме да гледам, мързи ме да слушам, дори все си повтарям - и за какво ми е толкоз да гледам и слушам? Но трябва! Нещата се случват просто така, ден за ден, само се блещя как може непрекъснато да се случват толкова много неща?

Първи гр. Човек си мени настроението; и Вие самият казвате днес това, утре друго, веднъж само се смеете ли смеете, друг път пък безсмислено ще плачете и ридаете. Всичко е объркано и видимо безцелно, виждате ли всяка една частица от всяко едно нещо е жадна за живот. Но защо ли като накрая всички умират? Има го – няма го, фър, човек само се пита, като е било, за какво е било?

Втори гр. Какво знае този, който и това не знае? За нищо! По-добре е да проумее, че рано или късно разочарованието и без това ще го вкамени до кожа и кости, месото му ще е измамата, сухожилието му - безразличието, не му остава нищо друго, което да го крепи освен навикът, което пък е преимущество на скотовете. Множество светулки са се устремили към зенита и пърхат глория. Не е ли по-добре да спиш до края? Хайде да довършим, щом вече сме се заели, нощта и без друго е за това. Лека нощ, господине, приятни сънища!

Първи гр. Лека нощ, подобно и на Вас.

Втори гр. И като Ви казвам приятни сънища, приятни да са. */сmee ce/*

Сам

Ковач Само огледалният ми образ ме придружаваше до сега. Ето човек винаги остава сам, самичък. Глупава работа, сърцето ми ще изскочи! Хайде де! */поглежда небето/* Слънцето изгря. Остави ме, мамка й скапана. Всички ме подозират! */изплюва се/* Утре, аз сам.

В локала

Бандика На тебе пък какво ти е, малка моя? Да повикам ли някой хубавец да те поухажва малко? Не понасям хубавиците ми да са тъжни.

- Юлия** Какво ли забелязваш и ти, Бандика, какво? Нищо не забелязваш. Само бирата ти е в акъла и акробатите ти. Що за шеф е този, на когото вече не вярват дори когато прегръща момичетата.
- Бандика** */весело/* От друга страна пък, ако си бременна, ще те изритам, знаеш го.
- Юлия** Колкото повече оредява косата ти, толкова по-тъмни стават мислите ти, Бандика. Не се занемарявай чак до там. Понякога можеш да облечеш и нещо по-различно от това карирано сако. Гостите те наричат тлъстият г-н Хаудуюду. И под кожата си тъпкан с пари.
- Бандика** */в огледалото/* Господа! Дами! Моля да не ви смущава, че съм гримиран, нито Вас, ни Вас, не гледайте, че косата ми е къдрава, и я виж ти, дори не е моята...

Праграмата на живо

- Бандика** Или може би мразите капиталиста с лъскав цилиндър, който пуши дебела пура, чиито аромат опива пролетария. Мразят го, защото по цял ден се забавлява, прегръщан от дългокраки момичета, а? Но кой вижда сълзите му, когато види двама млади да се целуват? Дами! Господа! Любовта! Добра атракция! Хубава атракция! Но ха-ха зле платена. Хубаво шествие. Отпред върви любовта и плаче, отзад Петелът се смее. Ръкопляскайте бе! Ръкопляскайте! */сине бутаторни банкноти от скута на Фортуна/*

В стаята

- Ковач** Смелост! Пристигнахме. Но е време да си затвориш очите, не издържам вечно да гледам огледалния си образ да се люшка в тях. А моите очи? Какво ли издават?
- Рита** Сърцето Ви виждам, г-н лейтенант, да тупти там. Сърцето Ви е синьо, доза индиго, доза кобалт.
- Ковач** Сърцето на войника е сгънато от пресован картон, залепен с плонка, няма откъде да знаете това, малка госпожице, уставът гласи така.
- Рита** Очите Ви, г-н лейтенант, размътена вода, млечнобяло небе потънало в сянка, но я виж, сбърчва скъпите си вежди...
- Ковач** Много плещиш. Пак ли пи?
- Рита** Иначе сигурно нямаше да съм тук. Иначе въобще не бих познавала разни лейтенанти. Всъщност аз никога не пия. Бандика си взема сбогом с тези, дето къркат. И мен ще ме изхвърли скоро. Свали ми богушите! Ех, кво се смееш, да те вземат дяволите.

Ковач Но идеалите, малка моя Рита, идеалите. Славата! Трябва да туря в ред тия работи. Да, честолюбив съм. Дяволът не може да ме вземе, защото не вярвам в него, няма дявол, дяволът е сянката ми, само аз съм тук и само ти.

Рита Остави ме, не съм на кеф още.

Ковач С теб е трудно, защо ли изтеглих точно теб от тестето? Ами че защото, защото ти ми харесваш. Само да не беше такава Мина плакалница понякога.

Рита Какви хубави цветя й растат тук на Юлия. Обожавам цветята. */съзерцава един букет/* Колко е хубав животът!

Ковач Любимата ми е ухание, увива се около врата ми.

Рита Синчец, той е син....роза, червена. Червено – син е Париж! */пляска с ръце/* Париж! */придирчиво/* Аз съм верна на годеника си.

Ковач Знам ги аз тия. На момиченцата, които са верни на годениците си, не са им такива очите. Съвсем не са такива....

Рита Съвсем ме омаломощаваш.

По време на разгримиране

Юлия Може би ще напусна локала ти, Банди.

Бандика Ти ли? Ти сигурно ще го напуснеш. Жал ми е за теб. Но такива момичета като теб нямат навика да остават.

Юлия Вържи си поне една черна панделка!

Бандика Правилно. Къде ми е черният жакет? */държи се като шут, скача, смее се, гримасничи/*

Юлия */Смее се/*

Пак на същото място.

Бандика */слухти възбудено, трескаво/* Чуваш ли? Пак, пак! Кой не би се страхувал? Тия на улицата.... Кой са тия? Кой са тия?

Юлия Уволнени войници.

Бандика Сигурно... И от вас ще излязат безработни, мискини такива, хе-хе.

Юлия Ще се отървеш от нас. И миналата седмица ти изпотрошиха локала, Бандика.

Бандика Счупиха ми голямото огледало, вагабонти ...Няма ли да е по-добре да ида някъде другаде, все пак? Какво мога да направя тук... */дебне/* Но кой ли може да заповядва на сърцето си, Юлия?

Юлия Значи за туй? Момчето нищо не подозира, а? А иначе...хубавец е, хубавец.

Бандика И какво като е?

Трима в стаята

- Ковач** Кво ревеш още, кво ревеш? На какво си се надявала, докога ще търпя всичко това? Всичко на което ме подлагаш, кучко?
- Юлия** Рита! Точно ти ли...
- Рита** Какво да ти кажа?
- Юлия** Нищо.
- Ковач** Точно така, нищо. Голям мъж щях да бъда, ако дължах обяснение на Юлия, няма що. На една такава....
- Юлия** Господи! Повярвай ми, не издържам повече.
- Ковач** Реви си, както си имаш навика.
- Юлия** Обичах те, подлец такъв!
- Ковач** И още трябва да ме обичаш, дължиш ми го. Това ти е дълга, до последен дъх.
- Рита** Защо се държиш така, като че ли не си предполагала?
- Юлия** Предполагах аз, много предполагам. Нещо повече – знаех. Разбира се не знаех, че точно ти... Е, все тая.
- Рита** И ти трябваше да внимаваш... Как да устоя? Тоя мръсен сутенъор е виновен.
- Ковач** Дръж си езика.
- Рита** И на врага си не пожелавам още веднъж... Какво си мислиш, удоволствие ли е това? Изтрезнях, ама завинаги.
- Ковач** Млъкни ма, дрипо. Пръждосай се.
- Рита** Изхвърляш ли ме бе, боклук такъв? Погледни ме в очите, или не можеш? Внимавай много, очите ти те издават. С жените си като каруцар... Проблем някакъв ли имаш, синко?
- Ковач** Разкарай се, тук никой не се интересува от теб. И внимавай, не обичам когато на една жена й бляскат така очите.
- Рита** /на Юлия/ А ти? Какво го слушаш, нещастнице... А пък аз те съжалявах.
- Юлия** Оставете ме на мира, много ви моля.
- Рита** /на Юлия/ Какво чакаш? Тръгвай с мен....
- Юлия** /мрачно/ Изчезвай.
- Рита** Не ми пука за тебе! Глупачка! /трясва вратата/

Отново на същото място. Двама.

- Ковач** /Не обръща внимание на това, че Рита си тръгва. Легнал на леглото се цели във вратата с ножа си, както винаги./

Юлия Чашата преля, боклук такъв.

Ковач */тихо/* Юлия, да, Юлия! Винаги тя. Юлия и цветята й. Юлия и лейтенантът й. А ти пък си мислиш, че всичко може да се купи. Аз съм твоето куче, нали? Кучето е тъжно, господарката му не го поглежда по цял ден. Тича подир парите си. Забавлява се с компания. Прави си програми с приятелките си. Как се умилква кучето, Юлче? Търка се в краката на господарката си. Какво иска кучето, Юлче? Задоволява се с каквото и да било. Куче съм, по погрешка си с мене и съжеляваш от самото начало. Подтискащо е да те чакат така по цял ден и не ти се иска да бързаш да се прибиращ. */ангалски/* Омръзнах ли ти? Да се разведем...

Юлия */Замерва го с една чаша. Креци/* Боклук такъв! Самонадеян идиот!

Ковач */отскача/* Я, какво стана! Я гледай, куклата оживя, цяло щастие е да гледаш как в тропосаното сърце тече кръв вместо талашит! Госпожи! Господа! Тази жена тук, все пак е в състояние да бъде нещо повече от една тъпа катуна? Една красива, празна главица... Я виж! Да не би да хвана декиш добрата дума, наставленията, а?

Юлия */ридае срината на земята, на колене/*

Ковач */Вдига главата й, хванал я за косата, не може да се каже, че нежно. Мило прошепва./* Още ли искаш да се развеждаш, кажи?

Юлия */гримът тече по лицето й/* Толкова съм самотна.

Ковач */прикляка до нея, усмихнат бърше лицето й с носна кърпа, Юлия продължава да плаче./*

Двама в локала /интермедия/

Момчето Моля?

Кеглевич Търся г-н Ковач, бившия лейтенант. Познавате ли го?

Момчето Мъжът на Юлия...вчера дръпна този медальон от врата си и ми го хвърли. Ако видя Юлия, бих и го върнал.

Кеглевич Плаща с Богородица, а? Много е див понякога. Ще му го дам.

Момчето Нямам нищо общо с това, кой какъв е. Между другото ей го, идва насам. */излиза/*

Кеглевич */прехвърля си синджира от ръка в ръка/* Преждевременно застаряло лице. От такова лице излиза или грозен старец или ранен мъртвец.

Двамата

Ковач Такава подозрителна тишина, че на човек му се приисква силно да изкреши.

Кеглевич Вчера си оставил това тук.

Ковач Ех! Където и да ида, дори не ми се сяда.

Кеглевич Реших се да поговоря с теб.

Ковач Аз пък не говоря на теб.

Кеглевич А на кого? Ех! Хей, момче! Келнер! Тоя пък къде се дяна? Умря ли или пък онемя?

Ковач Не обслужват пияни, вероятно. Но пък кой от нас е пиян? Горещо е тук, мама му стара, вода тече от мен, да не вземе да пукне човек в такава горещина.

Кеглевич По-скоро е студено. Дяволът те гони, виждам аз. Вървиш по леда, Ковач.

Ковач Само в теб вярвам. Ако ме лъжеш....

Кеглевич Юлия прегръщай.

Ковач Долна курва, не ми я припомняй. Все едно псуваш, като казваш Юлия.

Кеглевич */прехвърля синджира от ръка в ръка/* Хубаво момиче, много хубаво. Остави ми го в завещанието си.

Ковач Курва, мръсна пачавра! Познавам я отвътре и отвън. Ако искам и с тебе ще тръгне. Стига да поискам, така ще стане.

Кеглевич Тръгвам си и те съжалявам.

Ковач Познавам всяка една нейна частица. Прави каквото й кажа, иначе... Кво се смееш, а?

Кеглевич Какви ги говориш бе, човек?

Ковач */продължава/* Така е, както аз казвам.

Кеглевич За идиот ли ме взимаш? Как пък не!

Ковач Който я види си казва: такава ми предписа докторът. Нали всичко е толкова светло. Слънцето заслепява така.

Кеглевич Абе какво става с тебе напоследък? Плешиш ги едни такива, Ковач, все плешиш. Вземи се в ръце.

Ковач Затвори си устата и да прием! Да живеят жените! Да живеят курветата! */препъвайки се/* Страх ме е, че ще изчезна и нищо няма да излезе от мен. И как ще си спомнят за мен всички един ден?

Кеглевич Като братята ти, а? */вдига рамене безпомощно/* Разбира се няма гаранция за това. */извързва се настрана/*

На масите в локала. /Интермедия/

/като сън/

Полковникът Пак ли Вас срещам? Какво ме гледате така мрачно, Ковач?

Ковач Г-н полковник, аз... аз само искам да кажа.

Полковникът Е, да чуем! */всички в локала пляскат и се смеят/*

Ковач */страдайки/* Нямам какво да кажа.

Полковникът Чухте ли това? Чухте ли? Е това вече е наистина духовито. */ръкопляскат/*

Рита */със съжаление/* Махай се, нещастник, нямаш работа тук.

Ковач Пак си пиана.

Рита Какво те засяга това?

Полковникът Чухте ли? Каза: Какво те засяга това, ха-ха? Какво те засяга това? Браво! */аплаус/*

В стаята

Ковач Всички знаем коя си. Позорна пачавра си, долна курва. Преспа с полковника, преспа с майора, нали така, звездице моя? Всички знаем коя си.

Юлия Страх ме е от теб, разбери.

Ковач Посрами ме, посрами! Може ли да бъде опростен такъв грях?

Юлия И днес те нямаше дълго време... Напълнили са ти главата с глупости.

Ковач Красиво лице, детско лице... ще те отвикна от курвенлъка. Трябва да бъдеш откровена, безпощадно откровена. */задъхва се мъчително/* Нали на това се гради любовта ни. Ти ме обичаш, аз те обичам, и това стои над всичко. Кръвта ти е лоша, лоша, обзел те е дяволът на прелюбодейството, как да те излекувам? Трябва да те дамгосам, трябва да те дамгосам, внимавайте хора, внимавайте, това момиче е самият дявол, бедрата й парят.

Юлия Моля те, не ме мъчи, умолявам те. Моля те, моля те.

Ковач Да загася ли евентуално тоя фас под очите те? Красиво лице, детско лице... да, няма да е зле */дръпва от цигарата си/* чудесна идея, чудесна идея! Водя война с най-гнусния дявол. Кошмарна светлина... в очите ти; хубаво ще бъде, добре ще бъде, всичко ще е наред. Не плачи, не плачи, аз те обичам, нали знаеш?

Юлия Моля те...

Ковач Какво шептиш? Какво? Питам те, отговаряй, знаеше ли, че те обичам? Че толкова те... обичам?

Юлия Какво ли съм обичала в теб, какво по дяволите, кой знае? Нищо не е важно, нищо, всичко е невалидно, всичко е лъжа: всяко едно ухажване, всяка ласка, всяко обещание, лъжа е всичко. Това ли очаквах, това ли е бъдещето? Колко красиво беше всичко, майчице, колко красиво! Но всичко се превърна само в блед спомен, а? Задушаващо е да живееш от спомени, аз не бих могла повече. Потръпвам, когато влезеш в стаята, желая те, но после ме поглеждаш и

веднага си казвам, че въпреки всичко ще те напусна; а след това ми се свива сърцето и плача по цяла нощ. Пияна ли съм, луда ли съм, как ще бъде занапред?

Ковач Късно е да избираш, няма време, защо ти е да преживяваш бъдещето? За какво? Нека си остане само сън, не е ли така?

Юлия Защо ме глезеше? Защо ме обичаше? Бременна съм. Ти не искаше това, нали? Дете ще ти раждам, а пък от тебе излезе едно нищо, стана зъл, долен стана, бил ли си изобщо някога друг. И с всеки изминат ден ще става все по-зле, не ме очаква нищо друго. Бъдещето е като куче, което хапе, така ме е страх. Изплаках си очите вече, и кажи заслужаваш ли всичко това?

Ковач Ухажвай ме и всичко ще се оправи. Ласкай ме, както ме ласкаееше. Вярвай в мен, малка кучко. */блъска я/* Жаба такава! Пиян съм... Тръгвай или ще ти разкрася чаровната мутра. */или ще ти префасонирам красивата мутра/*

На същото място

Ковач Казваш, че лицето ми се изкривява, когато се усмихвам. Сърцето ми тупти в тази усмивка. */сmee се/* Казваш, че съм зъл. Кой знае, така ли е наистина? Кой знае, а? Аз съм добър...

Юлия Исусе Христе, кога ще свърши тази нощ? Като вдигнат щорите отсреща, ей го утрото...

Ковач Какво плещиш, а? Какво? Все това слушам по цял ден. Виждаш ли какво е това? Студен като накит. Дъхът е курва, която избива пара по него. Пистолетът ми, красавице моя, рожбо мила...

Юлия Трябваше да го предадеш, не беше ли така?

Ковач Трябваше, не трябваше... Може и да го предам, кой знае? Ха ха кой знае? Я гледай! */шетти/* Да не би да се страхуваш от мен?

Юлия Не,...или да. Остави го. Легни до мен, моля те.

Ковач Ха ха, кучката му с кучка! Дявол - съблазнител. Аз съм господар на себе си. Кой може да ми заповядва? Само аз. */крещи/* За носа ме водеше.

Юлия За какво говориш?

Ковач */сmee се/* Само едно нещо искат всички, само едно. Всички искат да властват, да ръководят, да те преметнат, всички това чакат. Но не и мен. Ха ха, не и мен. Горещо е тялото ти, кожата ти пърли, разрешено ли е още да те прегърна?

Юлия Не си играй с мен.

Ковач Огнена ръка, потъва в пламък. Сини вени, колко сини.

Юлия Махни това, страх ме е.

Ковач Най-добрият перилен препарат, почиства всички петна върху честта на човека. Аз ли да не си играя? Ами че играй ти.

Юлия Ох, какво искаш?

Ковач Ще изпразня барабана, виж, ей така трябва... Животът ти и без това не струва нищо, ничий живот не струва нищо. Може би остана един в барабана, кой знае? */Прицелва се в Юлия, pistolетът е празен. Ковач се смее./*

Юлия Повръща ми се. Няма да дочакам утрото, Боже.

Ковач Вестниците... ще пишат всякакви бъркотии...пиян военен почиствал оръжието си.

Юлия */шепне/* Боже, помогни ми.

Ковач Почиствал оръжието си. */смее се/*

Юлия Колко си блед. Лицето ти е направо бяло.

Ковач Не ме дразни бе, не ме дразни.

Юлия Помогнете ми, силите ми ме напускат, помощ.

Ковач Гърлото ти пресъхна. На кого шепнеш така? Забавляваш ме, курво, за последен път ме забавляваш.

Юлия Помогни ми, Велики Боже.

Ковач Вбесяваш ме. Как се осмеляваш да ме гледаш така, ха?

Юлия */проскимтява/* Напишках се.

Ковач Откога те мразя вече, мили Боже. Откога подтискам това в себе си! Вбесяваш ме ден след ден...

Юлия Не, чакай, за бога! Помощ!

Ковач */крайчеца на устните му трепери/* Откога те мразя вече, мили Боже. Схвана ли вече, че краят ти дойде? Чиста ли е душата ти наистина? */стреля в нея няколко пъти/*

Юлия */проскимтява/* Помогни ми, Боже.

Ковач Трябваше да умреш, разбра ли най-сетне? Устата ти се пени, кървава пяна... Какво скимтиш, ще ме разбереш ли? Трябваше да умреш, не можеше по друг начин, отрепко, последна дрипо, искам само да ме разбереш. Неспособна ли си на това? Как да настигна разумната душа в теб /разума в теб/, Юлия, да не би да е изгаснала вече? Да извикам ли? Още по-силно? По-силно и от това? Юлия! Юлия! Разбра ли или ще си умреш глупаво, като говедо? Anima animalis, тъпа жена, пукни бе, отвращавам се от теб, умря преди да ме разбереш. Мразя те, мразя те, изрод такъв. Синя кръв, червена кръв, пулсиращ поток, капеща червена глутница, пенеща се кръв, кой ще измие тая мръсотия. Мили Боже, какво ще стане сега?